

Geachte kerkenraad der Gereformeerde Gemeente te .....,

Naar aanleiding van een aantal (telefoon)gesprekken met ds. N.N. wilde ik u nog e.e.a. schrijven over de leer in de gereformeerde gemeente. En omdat u als kerkenraad de gereformeerde gemeente van ..... vertegenwoordigd, is het mijn dure plicht en roeping om kort toe te lichten waardoor en waarom ik onder deze leer geen belijdenis kon doen.

Is er nu wel of geen leven voor de rechtvaardigmaking? Een ernstige vraag! De dominee deelde mijn standpunt, dat alles staat of valt bij de rechtvaardigmaking. Maar deelt hij dat standpunt wel? Ik geloof van niet, maar mocht het anders zijn dan verneem ik dat graag van hem. De opmerking van de dominee naar mij toe, dat ik met deze leer "geen leven voor de rechtvaardigmaking", de koppen van de bekommerden eraf hak, heeft mij diep geraakt. Wat hij namelijk suggereert, is een pelagiaanse dwaling. Hiermee loochent hij de geestelijke doodstaat van de mens. Want na de val zijn onze koppen er reeds afgevallen, en wandelen wij allen van nature in de geestelijke dood. Namelijk, dood in de zonden en de misdaden (Efe. 2:1). De oorzaak van de geestelijke doodstaat zijn onze zonden en misdaden, en daarom moet eerst de oorzaak weggenomen worden, wil er weer sprake zijn van geestelijk leven in de ziel. In de dadelijke rechtvaardigmaking wordt de ziel BEWUST vrij en zalig gesproken door Christus, in de vergeving van al zijn zonden, en pas daarnaar is er geestelijk leven in de ziel. Onder geestelijk leven verstaan wij hier de gemeenschap met een drie-enige God, die immers Zijn liefde weer kan uitstorten in het hart, daar waar de schuld is weggenomen in en door het Bloed van Christus.

Gij leidslieden der gereformeerde gemeenten. De vergeving der zonden is het vaste fundament van de Kerke Gods! Dit is geheel naar Schrift en belijdenis. Lees Lucas 1:77. Daar staat: "...om zijn volk kennis der zaligheid te geven, in de vergeving hunner zonden." Artikel 23 van de Nederlands geloofsbelijdenis spreekt over, dat de gelukzaligheid van de Kerke Gods bestaat in en uit de vergeving der zonden. Daar staat: "Wij geloven, dat onze gelukzaligheid gelegen is in de vergeving onzer zonden om Jezus Christus wil, en dat daarin onze rechtvaardigheid voor God begrepen is; gelijk David en Paulus ons leren, verklarende de gelukzaligheid des mensen te zijn, dat God hem de rechtvaardigheid zonder werken toerekent. Rom. 4:6-8. En dezelfde Apostel zegt, dat wij om niet, of uit genade gerechtvaardigd zijn door de verlossing, die in Christus Jezus is. Rom. 3:24. ***En daarom houden wij dit fundament altijd vast, Gode al de eer gevende...***" Als wij dit vaste en onbeweeglijke fundament van de vergeving der zonden niet gevoelen in ons hart. Vrees dan met grote vrees dat wij straks met een ingebeelde hemel ter helle zullen varen.

De afscheiding, met name de gereformeerde gemeente, meent dat een ziel al gerechtvaardigd kan zijn bij God vandaan, zonder dat deze ziel er kennis aan heeft. Hoe weten zij dat? Zij werken hier met het besluit Gods van de verkiezing en de verwerping. Weten ze bij God vandaan wie er gerechtvaardigd zijn en wie niet? Nee, dat weten ze niet! Laten wij dan nooit meer spreken over twee kanten. Er is maar één kant waar wij over moeten spreken, en dat is de kant van de zondaar. En die zondaar ligt niet onder het besluit van de verkiezing en de verwerping, maar de zondaar ligt onder het bevel van bekering en geloof.

Waar begint nu het geestelijke leven? De 7de brief aan de Romeinen en daarvan nader het tweede gedeelte handelt over de werkingen der wet, en de Apostel Paulus, onder de inspiratie des Heiligen Geestes laat zien wat de ware bevinding der heiligen is in het kader van deze werkingen. De werkingen der wet zijn heilsnoodzakelijk en onmisbaar, omdat God de goddeloze rechtvaardigt. Maar in het kader van de levendmaking met en door Christus in de vergeving van al onze zonden, zijn deze werkingen niet zaligmakend. Want wettische overtuigingen zijn slechts (al)gemene werkingen van Gods Geest, die de zondaar laat zien dat hij een zondaar is, en dat hij verloren ligt in zonden en misdaden.

Christus heeft er zelf van gesproken in Johannes 16:8, daar staat namelijk: "Maar wanneer Die (de Heilige Geest) zal gekomen zijn, Die zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Van zonde omdat zij in Mij (Christus) niet geloven." U leest hier waarom de Heilige Geest overtuigd van zonde.

Namelijk, omdat zij in Mij niet geloven. En iemand die niet in Christus gelooft is niet wedergeboren, niet verzoend en niet gerechtvaardigd.

Alleen het ware geloof dat een geschonken Borg en Middelaar heeft aangenomen is zaligmakend en allesbepalend voor die nooit nimmer eindigende eeuwigheid. Een geschonken Borg en Middelaar, want een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de Hemel niet gegeven of geopenbaard zij.

Hoewel de werkingen der wet niet zaligmakend zijn, zijn deze werkingen wel heilsnoodzakelijk, want de bediening des doods, d.m.v. de wet, gaat aan de wedergeboorte vooraf. Want de doden zullen horen de stem van de Zone Gods, en die ze gehoord hebben zullen leven Dit is de eenvoudige waarheid en tevens de leer der Reformatoren, namelijk de rechtvaardiging van de goddeloze, en aan deze leer hangt de zaligheid van de ganse Kerk. Wie in het stuk van de rechtvaardigmaking dwaalt, die dwaalt in alles (uitspraak van M. Luther). De afscheiding, waaronder ook u als gereformeerde gemeente, leert dat de levendmaking geschiedt middels de wet, en niet door het Evangelie. Zij hebben de wedergeboorte uit elkaar getrokken, en hebben van de heilsorde, zoals die staat beschreven in Romeinen 8, een heilsweg gemaakt. Volgens de afscheiding vangt de wedergeboorte aan met de levendmaking middels de wet. De afscheiding leert hier dat de wet de zondaar levend maakt. Maar in het licht van Gods Woord lezen we dat de Apostel Paulus niet spreekt over dat de wet de zondaar levend maakt, maar dat de wet de zonde levend maakt. Want wat zegt de Apostel in het uw voorgehouden hoofdstuk (Romeinen 7): *“Maar als het gebod (**dat is de wet**) gekomen is, zo is de ZONDE (niet de zondaar) wederlevend geworden, **doch ik ben levend gemaakt. Nee dat staat er niet. Er staat: doch ik ben gestorven!*** De wet maakt de zonde levend, en niet de zondaar. In dit verband moeten wij ook Galaten 2:19 lezen. Daar staat namelijk: *“Ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.* Het Gode leven vangt pas aan wanneer we door de wet der wet gestorven zijn, en waar Christus ons vrij en zalig gesproken heeft. *“Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft.”* De heilsorde, zoals beschreven staat in Romeinen 8:30. *“...die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verbeerlijkt,* is geen heilsweg. Want, roeping, rechtvaardigmaking en heerlijkmaking valt samen in een punt des tijds. Want Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. De wedergeboorte vangt pas aan, wanneer we door de wet der wet gestorven zijn, en levend gemaakt zijn in en door Christus. Het in Christus zijn, is het Gode leven, waar Galaten 2:19 van spreekt. De afscheiding leert dat een ziel wedergeboren kan zijn, zonder dat de ziel gerechtvaardigd is. Dat zijn de “zogenaamde” kleinen in de genade.

Christus is hier nog verborgen voor de ziel. Maar hoewel de ziel Christus nog niet kent, kent Christus de ziel al wel. Deze theologische inlegkunde, waarbij men allerlei oudvaders uit hun verband citeert is niet de leer der Apostelen, maar een verschrikkelijke dwaling.

Gods Woord spreekt ganselijk niet over dat de kleinen in de genade Christus niet kennen. In Johannes 10:16 staat: *“...Ik ken de mijnen, **en wordt van de mijnen gekend.**”* Christus spreekt zelfs een “wee” uit over degenen die de kleinen die in Hem geloven ergeren. *“Want zo wie een van deze kleinen, **die in Mij geloven,** ergert, het ware hem beter, dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware.”* Oh! Wat een ontzaggelijke waarheid, en een ontzaggelijk oordeel over de afscheiding. Zij zijn juist degenen die de kleinen in Christus ergeren, door te zeggen dat zij Christus nog niet kennen. Maar ook voor deze kleinen in de genade heeft Hij gebeden dat hun geloof niet ophoude.

De kleinen in de genade staan ook niet meer onder de wet, maar onder de genade, omdat zij in beginsel ook door de wet der wet gestorven zijn, en Gode levend gemaakt zijn in Christus. Waar moeten wij hen dan plaatsen die reeds overtuigd zijn van zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh. 16:8)? Gods Woord leert nergens dat zulke zielen al wedergeboren zijn. Ik heb reeds geschreven dat de Heilige Geest overtuigd van zonde, omdat ze in Mij (Christus) NIET geloven. Daarom mogen wij hooguit spreken over ontwaakte zielen. Daarnaast moet scherp gesepareerd worden, dat een ontwaakte ziel geen geredde ziel is.

Als de afscheiding geestelijk leven leert voor de rechtvaardigmaking, vermengen zij de wet met het Evangelie? Dan maken ze van Christus een halve Zaligmaker, en zij plaatsten Hem als een nadere weldaad in het leven der genade. Vreselijk! Zij tasten hier openlijk het werk van Christus aan, en ze maken van Hem een verborgen Persoon die niet gekend hoeft te worden om eenmaal zalig te kunnen sterven. Ik vraag me dikwijls af of de Heere geen deksel op hun hart heeft gelegd. Want hier is meerdere malen over geschreven en gesproken. Maar het lijkt wel of zij het niet kunnen verstaan, of misschien zelfs niet willen verstaan. Wij kunnen elkaar niet overtuigen, en dat wil ook niet. Maar de afscheiding tast het werk van de Middelaar aan, en daarmee tasten zij Gods volk aan. Want zij zijn van Christus, en Christus is Gods! Christus is niet het begin der wet, maar het einde der wet, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft, en als wij nog nooit aan het einde der wet gekomen zijn, gaan we voor eeuwig verloren. Maar daar openbaard Christus Zichzelf nu op zulk een zalige en heerlijke wijze aan en in de ziel, dat wij van al zonden volkomenlijk verlost worden, en dat wij in Christus nieuwe schepselen Gods worden, gefundeerd op het enigste fundament. Namelijk dit fundament: *“De rechtvaardige zal door het geloof leven.”* En het voorwerp van dit zaligmakend geloof is een geschonken Borg en Middelaar, de Christus. En in Zijn Namen ligt de volle zaligheid voor de Kerke Gods, namelijk: Wonderlijk, Raad, sterke Rots en eeuwige Vader. Hij is de deur der schapen, en allen die door Hem naar binnen zijn getrokken, weten wanneer, op welke dag en op welk uur dat is geschiedt. Want daar heeft Hij de levende Kerk vrij en zalig gesproken op rechtsgronden, en heeft Hij hen bekleedt met Zijn gerechtigheid. Daar zingt de Kerk: weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. Heb alles verloren, maar Jezus verkoren, wiens eigen ik ben. Dat is mijn troost, beide in leven en in sterven.

W.g.

VDB